

K n i h o v n í s o u d zamítl žádost manželů K-ových, by byl povolen v jich prospěch vklad práva vlastnického k polovici domu, připsané dosud Marii P-ové. R e k u r s n í s o u d povolil žádaný knihovní vklad.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs Občanské záložny v R.

D ů v o d y:

Jde především o rozřešení otázky, kterou nadhazuje sama stěžovatelka, zda je oprávněna k dovolacímu rekursu. Stěžovatelka nelze oprávnění to přiznati. Podle § 93 knihovního zákona jest pro posouzení knihovní žádosti rozhodná doba, kdy žádost došla ke knihovnímu soudu. Dobu tuto jest pokládati za rozhodnou i pro posouzení otázky, kdo jest účastníkem řízení o knihovní žádosti (§ 6 zákona čís. 100/31 sb. z. a n.) a komu přísluší právo k rekursu (§ 37 uvedeného zákona). Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i ustanovení § 126 druhý odstavec knih. zák., podle něhož nesmějí býti činěny ve stížnosti nové údaje. Stěžovatelka uvedla k odůvodnění svého oprávnění k dovolacímu rekursu, že má za zcizitelem nemovitosti vykonatelnou směnečnou pohledávku, která jí nebyla dosud zaplacená a pro kterou zažádala dne 29. ledna 1932 o vklad práva zástavního na zcizené nemovitosti. K tomuto tvrzení stěžovatelky v dovolacím rekursu nelze přihlížeti, ježto v době rozhodné pro posouzení věci, kdy knihovní žádost došla k soudu, totiž dne 7. ledna 1932, nebyl stav věci tvrzený stěžovatelkou zřejmý ani ze žádosti knihovní, ani z knihy pozemkové. Jde proto o novotu, k níž podle § 126 druhý odstavec knih. zák. nelze přihlížeti. Stěžovatelce bylo tudíž odepřiti oprávnění k dovolacímu rekursu a nelze se jí dovolávati ani rozhodnutí čís. 8667 a 10616 sb. n. s., neboť předpoklady jejich tu nedopadají.

Čís. 11747.

Byla-li vnucená správa nemovitosti vedena jen ve prospěch jediného vymáhajícího věřitele, nelze výdaje a zálohy vnuceného správce přikázati z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost v přednostním pořadí podle § 216 čís. 1 ex. ř.

Vymáhající věřitel musí v tomto případě odměnu a správní výdaje vnuceného správce jím zapravené přihlásiti podle § 210 ex. ř. jako exekuční útraty a dostane se pak na ně z rozdělované podstaty podle § 218, druhý odstavec, ex. ř. v pořadí podle § 104 ex. ř. Nepřihlásil-li vymáhající věřitel tyto útraty ani před, ani při rozvrhovém roku, nelze k nim přihlížeti ani v tomto pořadí.

(Rozh. ze dne 11. června 1932, R I 401/32.)

Na nemovitost, o jejíž exekuční dražbu tu jde, byla vedena ve prospěch jednoho z vymáhajících věřitelů (banky Č.) vnucená správa. Rozvrhuje nejvyšší podání za tuto exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice v přednostním pořadí vnucenému správci Františku H-ovi hotové výlohy. R e k u r s n í s o u d napadené usne-

sení potvrdil. **D ů v o d y:** Úvěrní ústav napadá rozvrhové usnesení v tom směru, že v přednostním pořadí bylo přikázáno vnucenému správci Františku H-ovi 576 Kč 40 h, uváděje, že František H. přihlášku k rozvrhovému roku nepodal. Výtka tato není však opodstatněna. V souzeném případě jde o útraty vnucené správy současně s exekuční dražbou vedené a podle § 216 čís. 1 ex. ř. jest hraditi v přednostním pořadí náklady s vnucenou správou spojené (§ 120 čís. 4 ex. ř.); — a byly proto útraty ty právem prvním soudem v přednostním pořadí přikázány a to bez ohledu na to, že vnucený správce H. pohledávku tu k rozvrhovému roku nepřihlásil, ježto soud na útraty tyto vzíti má zřetel z úřadu podle obsahu exekučních spisů.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že se vnucenému správci nepřikazuje nic.

D ů v o d y:

Neprávem potvrdil rekursní soud výrok, jímž byly přikázány vnucenému správci Františku H-ovi hotové výlohy 576 Kč 40 h v přednostním pořadí. Neboť výtěžky vnucené správy patří do rozdělovací podstaty z dražebního řízení podle § 215 čís. 2 ex. ř. jen v případě § 159 čís. 4 ex. ř. druhá věta, t. j. byl-li příklep zrušen, nebo pozbyl-li účinnosti povolením opětné dražby, nebo přijetím předražku, čehož v souzeném případě není. Netřeba se zabývatí řešením otázky, zda 576 Kč 40 h jsou výdaje a zálohy podle § 120 čís. 4 ex. ř., či odměna správce a jiné náklady zapravené podle § 124 čís. 1 ex. ř. Neboť z rozdělovací podstaty dražebního řízení je podle § 216 čís. 1 ex. ř. zapraviti výdaje a zálohy vnuceného správce (§ 120 čís. 4 ex. ř.), byla-li za dražebního řízení vedena správa pro osoby poukázané na nejvyšší podání. I ministerské nařízení ze dne 3. prosince 1897 čís. 44 Věstníku str. 118 (zodpovězení otázek), vykládá ustanovení § 216 čís. 1 ex. ř. tak, že pokud náklady a zálohy (§ 120 čís. 4 ex. ř.) byly způsobeny vnucenou správou, vedenou ve prospěch vydražitelův nebo ve prospěch jen jednotlivých vymáhajících věřitelů, nemají býti zapraveny z rozdělované podstaty. V souzeném případě byla vnucená správa vedena jen ve prospěch jediného vymáhajícího věřitele — banky Č. — a nelze proto výdaje a zálohy vnuceného správce přikázati z nejvyššího podání v pořadí přednostním. Sestává-li 576 Kč 40 h z odměny a ze správních vydajů jím zapravených ve smyslu § 124 čís. 1 ex. ř., jak myslí stěžovatelka, nepoživají vůbec přednostního práva, nýbrž musila by je vymáhající věřitelka — banka Č. — přihlásiti podle § 210 ex. ř. jako exekuční útraty, jinak k nim nelze přihlídnouti. A na ně by se pak dostalo z rozdělované podstaty podle § 218 druhý odstavec ex. ř. v pořadí podle § 104 ex. ř. Banka Č. je však před, ani při rozvrhovém roku nepřihlásila a nelze k nim ani v tomto pořadí přihlížeti, any ze spisů patrný nebyly.

Čís. 11748.

Ten, kdo byl poškozen vyšetřovací vazbou, nemůže se obracet na civilní soud žalobou o rozhodnutí o důvodu nároku vůbec a o výši pak, není-li tu předpokladů § 4 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák.

(Rozh. ze dne 11. června 1932, Rv I 796/31.)